

SC HAK ELL

SINT-PIETERSCOLLEGE JETTE
LÉON THEODORSTRAAT 167 1090 JETTE

INHOUD

Voorwoord	3
ACTIEF	
Rare jongens en meisjes die Gallo-Romeinen	4
Gest(r)ikt in beelden	5
Schooltoneel: een blik achter de schermen	6
Een attractie van emoties	8
Romereis 5de jaar: interview met Martine Smits	10
INFORMATIEF	
Schakeltjes	12
Lief en leed	13
Tom Lemman en Anko Goossens tonen hun ondernemerszin met de opening van de WINOW BAR	14
SPORTIEF	
Firat Copur wil in judo de zwarte gordel veroveren	16
CREATIEF	
Op zoek in New York	18
RETROSPECTIEF	
Met passie	20
PRODUCTIEF	
Shake it Peregrinus!	22
CURSIEF	
Ezelsbrugje	23

cover vooraan: sfeerbeeld uit het schooltoneel
cover achteraan: laatste 100-dagen en galabal zetten het afscheid van de 6des in

COLOFON

SCHAKEL

maart 2023

driemaandelijks tijdschrift
van het Sint-Pieterscollege

REDACTIE

Anna Bloemen

Erik de Schrijver

Hans De Valck

Willy Goossens

Johan Pijpops

René Van Noyen

Greet Walschap

Léon Theodorstraat 167

1090 Jette

tel. 02/426 85 15

fax 02/425 47 50

E-MAIL

ASO@sint-pieterscollege.be

ADMINISTRATIE

secretariaat van het college

DRUK

Leleu Group

FOTO'S

Johan Pijpops

VERANTWOORDELIJKE

UITGEVER

Jasenska Van den Bergh

Léon Theodorstraat 167

1090 Jette

VOORWOORD

Eindelijk is het zover. Je zit in je laatste jaar op het Sint-Pieterscollege en bent nu de oudste van de school. Je denkt even terug aan de eerste dag. Die herinner je je nog alsof het gisteren was. De school die zo groot leek, de leerkrachten onbekend, leerlingen die nog vreemd waren, uitgezonderd die enkele vriendjes van de lagere school...

Doorheen de jaren aan het Sint-Pieterscollege verzamel je allerlei herinneringen. Je gaat eens naar Gent, naar de Ardennen en zelfs naar Luik-Keulen-Bonn. Maar de momenten die je het meest bijblijven zijn toch wel die kleine dingen. De momenten waarop je na het eten in de refter in de kou op een bankje knus naast elkaar zat. Toen je nog Zwemmen, Techniek, PO en MO had en je boeken achteraan in het lokaal mocht achterlaten. Of zelfs de momenten waarop je verlangde naar een warme wafel. Of toen je de bel al hoorde en je moest lopen voor je leven om nog snel door die groene poort te glippen.

Het was niet altijd even gemakkelijk. Misschien begon je met Latijn en doe je nu iets compleet anders. Of je hield het vol tot het laatste jaar en je nam er zelfs Grieks bovenop. Doe je nu de "moeilijke Wiskunde" met meneer Goossens, Gedrags- en Cultuurwetenschappen met meneer de Keyser of Economie met meneer Van Hoof? Wat je ook gekozen hebt, soms was je bang dat je het jaar niet zou halen. Kijk ons nu toch in het zesde jaar op het Sint-Pieterscollege! We zijn er geraakt! Net zoals er ons in het eerste gezegd werd "De lat ligt hoog. Door jouw en onze inzet ga je erover."

Opeens zit je middenin de spannende weken van het zesde jaar: meter- en peterschap van de eerstejaars, schooltoneel, de week van de 100 dagen, het schoolbal, de schoolfuif...

Voor je het weet, komt het einde van het schooljaar in zicht en staan de mondelinge examens je op te wachten. (sorry om jou hieraan te herinneren ;)) Dit jaar nog kan je gaan studeren wat je echt interessant vindt en wie weet kan je zelfs op kot! Ieder van ons kiest een verschillend pad, maar er is toch nog een stukje dat we allemaal gemeenschappelijk zullen hebben. Voordat we weer de kleinsten zijn aan de hogeschool of de universiteit, laat ons nog even genieten van de paar maandjes hier op het Sint-Pieterscollege!

Lara Sanvito (6HUM2)

ACTIEF

Rare jongens en meisjes die Gallo-Romeinen

Op maandag 16 januari trokken we met de eerstejaars Latijn naar Velzeke, een Oost-Vlaams dorpje dat een deelgemeente is van Zottegem. Onlangs kwam Velzeke aan bod in het veelbesproken programma 'Het Verhaal van Vlaanderen'. Tom Waes ging er een bezoekje brengen aan het archeologische centrum daar. Velzeke is namelijk bekend omdat het in de Oudheid op het kruispunt van twee Romeinse heirbanen lag: die van Boulogne naar Tongeren en die van Velzeke naar Bavay. Velzeke was dus een belangrijke plaats vroeger.

Tot op de dag van vandaag gebeuren er archeologische opgravingen en treft men er Romeinse vondsten aan. Er zou een Romeins legerkamp geweest zijn. We trokken

naar het Archeocentrum, waar onze leerlingen zich konden inleven in het leven van de Gallo-Romeinen die in onze contreien geleefd hebben. De Galliërs enerzijds en de Romeinen anderzijds hielden er een heel andere levensstijl op na, dus had er een clash van culturen plaatsgevonden. De bewoners werden Gallo-Romeinen genoemd, omdat ze elementen van zowel de Gallische als de Romeinse cultuur hadden.

Elke klas volgde een workshop waarin de leerlingen leerden over het dagelijkse leven van Galliërs en Romeinen. De leerlingen werden erg betrokken in het gebeuren: zo mochten ze zich verkleden in de oorspronkelijke bewoners van toen. Op de foto kan je het resultaat bewonderen! 1 LA A en 1 LA C focusten zich op het dagelijkse leven van de bewoners. Sommige leerlingen werden uitgedost als Galliërs, andere leerlingen zagen eruit als echte Romeinen. 1 LA B was geconcentreerd op het militaire aspect: zij werden omgetoverd tot heuse soldaten! De leerlingen genoten van het feit dat ze er zo bij betrokken werden. Na enkele uren leerrijk plezier keerden we terug naar Jette.

Anna Bloemen

ACTIEF

Gest(r)ikt in beelden

ACTIEF

Schooltoneel: een blik achter de schermen

24 februari, een vrijdagnamiddag in de krokusvakantie. Ruim een maand na de drie voorstellingen van 'Gest(r)ikt' maakt het toneelteam tijd om het toneelkot eens grondig op te ruimen. Het is de ideale gelegenheid om terug te blikken op het hoogtepunt waar leerlingen en leerkrachten maandenlang naartoe hebben gewerkt.

'Gest(r)ikt' beschrijft het verhaal van modehuis Ott & Equilbey, dat na decennia van succes met problemen lijkt te kampen. Als klap op de vuurpijl valt er een dode, niemand minder dan Laurence Ott, een van de twee zaakvoerders. Wie is verantwoordelijk, en zullen de families Ott en Equilbey ooit nog op een lijn kunnen

zitten? Verschillende personages lijken een motief te hebben, maar wie van hen is effectief schuldig?

Eind januari schitterden de leerlingen op de planken, driemaal trakteerde de zaal hen op een daverend applaus. Het verhaal werd geregisseerd door oud-leerling Jan Fonteyn, een regisseur en acteur die gastrollen vertolkt heeft in onder meer Thuis en F.C. De Kampioenen. Vandaag spreek ik met drie leerkrachten die deel uitmaken van het toneelteam: Deborah Gies, Dewi Van Bossuyt en Lies Vandeputte. Ik vraag hen hoe zij de laatste maanden het hele toneelgebeuren hebben beleefd achter de schermen.

Hoe beslissen jullie welk toneelstuk het wordt? Kiezen jullie een bestaand toneelstuk, of schrijven jullie zelf iets?

Onze regisseur, Jan Fonteyn, doet enkele voorstellen. Daarvan kiezen wij, de leerkrachten, welk stuk het wordt. Soms is het een bestaand stuk, soms schrijft Jan de stukken zelf. In dit geval was het verhaal losjes gebaseerd op een film, 'Knives Out' uit 2019. Het eindresultaat lijkt niet zo hard meer op de film: tijdens het repeteren kan het verhaal organisch veranderen, en dat is in dit geval zeker en vast gebeurd.

Ik kan me voorstellen dat het enorm moeilijk is om te beginnen aan een

toneelstuk. Hoe gaat het precies in zijn werk, hoe begin je eraan?

Eerst en vooral organiseren we audities. Aan de hand daarvan weten we hoeveel personages we moeten voorzien in ons stuk. Het verhaal wordt dus pas gekozen na de audities. Die audities vinden normaal gezien al rond het einde van september plaats. De leerlingen van het vijfde en het zesde jaar mogen deelnemen aan de audities voor de verschillende rollen binnen het toneelstuk. De leerlingen van het vierde jaar mogen auditie doen om te dansen of om muziek te spelen.

De eerste repetities bestaan voornamelijk uit improvisatieoefeningen om de leerlingen op hun gemak te stellen. Vervolgens laat Jan de leerlingen een aantal scènes inoefenen. Op die manier kan hij inschatten welke rol geknipt is voor welke leerling. Het is dus goed mogelijk dat een leerling eerst rollen van

een ander personage heeft ingeoeft.

Wanneer de keuze voor het stuk vastligt, krijgen de leerlingen best veel inspraak. Het verhaal groeit organisch met de acteurs, met hoe zij de rol vertolken. Ook de dialogen zetten de leerlingen naar hun hand. Op die manier komt het een pak natuurlijker over naar het publiek toe én is het voor hen makkelijker om de tekst te onthouden. We vinden het belangrijk om een goede vertrouwensband te hebben met de leerlingen, dus we geven hen ook het vertrouwen om zelf aan de dialogen te werken.

Waaruit bestaat jullie taak precies?

Wij zijn erg betrokken bij wat Jan en de leerlingen doen. We helpen de leerlingen tijdens de repetities en we hebben ook inspraak op creatief vlak. Daarnaast nemen wij de praktische regeling voor onze rekening: de zaal reserveren, reclame maken, de kostuums verzorgen etc.

Vrijdagavond 20 januari, 19.30 u, een halfuur voor de première. Wat gaat er door jullie heen?

Over het algemeen zijn we op dat moment redelijk kalm, ook al is er een zekere spanning. We controleren of alles in orde is, of de leerlingen geschminkt zijn en of de rekwisieten aanwezig zijn. De leerlingen zelf zijn trouwens enorm rustig vlak voor de voorstelling, bij hen is nauwelijks stress te bemerken.

Tijdens de voorstelling is het voor ons moeilijk om echt te genieten, omdat je constant zo alert moet zijn. Waar we wel van kunnen genieten, is het feit dat we de leerlingen zien genieten op de scène: dat is het belangrijkste.

Anna Bloemen

ACTIEF

Een attractie van emoties

Alle leerlingen van de tweede graad zijn het theaterstuk 'Diva' van Froefroe gaan bekijken op 10/01/2023 in CC Asse. Ik vond het zeker niet saai, uit de voorstelling kon ik juist afleiden hoe belangrijk een droom is voor iemand en de personen die je omringen. Bepaalde onderwerpen zoals religie, besnijdenis, mishandeling, puberteit waren af en toe verontrustend of zelfs overdreven. Gelukkig werden ze gecompenseerd door onderwerpen zoals droomachtervolging en broederliefde.

De voorstelling was voor mij persoonlijk in het begin wat traag, maar na enkele minuten begon het échte avontuur. Soms vond ik het moeilijk om het spel te volgen, maar ik kon wel de meest relevante stukjes eruit halen en zo het verhaal volgen. Uit de gebaren van de

©Froefroe

poppen en de toon van hun 'stem' kon ik ook makkelijk hun emoties afleiden en met hen meeleven. Als die expressies er niet waren, zou ik hen moeilijker begrepen hebben.

Doordat het verhaal grotendeels door poppen gebracht werd, kon ik hun gezichtsexpressies niet aflezen. Die werden dan

gecompenseerd met veel lichaamsbewegingen en mimiek om zich beter te kunnen uiten en meer gevoel te geven. De gebaren of gebeurtenissen waren af en toe overdreven, wat voor een onrealistische speelstijl zorgde. Toch paste die min of meer bij de dramatiek en de rol van de personages. Daarmee bedoel ik dat de belangrijkste personages

meer woeste bewegingen uitvoerden of moeilijkere situaties hadden dan de achtergrondpersonages.

Het verhaal vond plaats op meerdere locaties, zoals de meeste theaterstukken. Eerst begon het in een soort van 'The Voice' waar de jury een stem zocht die voor God kon zingen. Later kwam men bij Angelo, het hoofdpersonage, terecht. Dan volgde een klooster, en vervolgens Parijs waar Angelo met zijn broer en vriendin optrad. Ten slotte ging Angelo naar Vaticaanstad, terwijl het verhaal zelf in Parijs eindigde. De locaties hielpen om het verhaal avontuurlijker en levendiger te maken. Ik leefde me dan dieper in het verhaal in en 'reisde' met hen mee. Er moest natuurlijk een overgang zijn van locatie tot locatie, daarom werd het licht tijdens die overgangen gedimd.

Ik lette vroeger nooit op de belichting, maar belichting speelt wel een rol bij het opdrijven van spanning bijvoorbeeld. Bij droevige of mysterieuze scènes was

©Froefroe

het licht zachter dan bij een normale scène. Het zorgde ervoor dat we mee in de droevige sfeer zaten. Soms scheen het licht op één relevante persoon of plek, waardoor onze aandacht daarop gericht was, wat ook de bedoeling was. De belichte plek of persoon was dan het belangrijkste personage van de scène waarnaar we moesten kijken. Het licht ging uit wanneer het decor veranderde, zodat het niet te opvallend was.

Het was een verrassend theaterstuk met een mengeling van absurde en treurige scènes. Daardoor

ondervond ik schommelingen van emoties, vreugde en onrust. Dat kwam vooral doordat sommige onderwerpen ernstig waren en andere meer humoristisch. Mijn conclusie is dat mensen vrij zijn om naar die voorstelling te gaan kijken, maar als de onderwerpen die erin voorkomen hen storen, is het beter om een andere te kiezen.

Thoai Vy Nguyen
4NW2

ACTIEF

Romereis 5de jaar: interview met Martine Smits

De vijfdejaars uit de richtingen met een klassieke taal trokken begin februari naar goede gewoonte voor een week naar Rome, onder begeleiding van Martine Smits en Johan De Schrijver, leerkrachten Latijn en Grieks. Ik stel enkele vragen aan Martine om te achterhalen hoe zij deze ongetwijfeld boeiende week beleefd heeft.

Jullie zijn een hele week naar Rome gegaan in februari. Ik associeer Italië met zon en hitte, maar hoe is Rome in het winterseizoen?

Het is nog steeds zonnig maar wel koud. Er is gelukkig minder toerisme, omdat we niet in het hoogseizoen komen. Dat maakt het voor ons gelukkig rustiger. Op de meeste plaatsen moesten we niet zo lang wachten in de rij, behalve in de Vaticaanse musea. Gelukkig

hadden we daar onze tickets gereserveerd, zodat we zeker binnen konden. Als overblijfsel van corona moesten we trouwens voor meerdere musea en monumenten reeds op voorhand tickets boeken.

Vertel eens iets meer over de momenten en musea die jullie bezocht hebben, en over hoe de week eruit zag.

We hadden een erg uitgebreid programma uitgestippeld

voor onze leerlingen. Maandag vlogen we vanaf Brussels Airport naar Rome, en eenmaal we op Italiaanse bodem waren, bezochten we diezelfde dag nog onder meer de Zuil van Trajanus en het Capitool. Dinsdag stonden enkele klassiekers op het menu: onder meer het Forum Romanum en het Colosseum. Ook woensdag bleven we in Rome zelf en bezichtigden we onder andere de Spaanse Trappen en de Ara Pacis, een prachtig

marmeren altaar. Donderdag maakten we een uitstapje naar Ostia Antica, een oude Romeinse havenstad op zo'n 30 km van het stadscentrum. Toen vrijdag aanbrak – de tijd vloog voorbij! – gingen we een kijkje nemen in het Vaticaan, de woonplaats van paus Franciscus. Ook een bezoek aan de beroemde Trevifontein mocht niet ontbreken. Volgens een legende moet je bij die fontein je ogen sluiten, aan Rome denken en een muntje over je linkerschouder in de fontein werpen. Dat zorgt ervoor dat je ooit in je leven zal terugkeren naar Rome. Zaterdag zaten we met kleine oogjes maar met een heleboel fijne herinneringen weer op het vliegtuig richting België.

De klassiekers die je noemde, zoals het Colosseum en het Forum Romanum, zijn inderdaad bekend bij de meeste mensen. Over welke verborgen parels kan je ons iets meer vertellen?

Mijn persoonlijke favoriet is de kerk van Sant'Ignazio di Loyola. Ik vind het zo

meesterlijk omwille van de trompe-l'oeil, de optische illusie die verwerkt zit in het plafond. Er is namelijk geen koepel in deze kerk, hoewel dat oorspronkelijk wel het plan was. De paters zagen zo'n echte koepel echter niet zitten, omdat ze bang waren dat ze door die koepel te weinig lichtinval zouden hebben in hun gebouw. Om die reden is er een illusie gecreëerd waardoor het lijkt alsof je een koepel ziet als je naar boven kijkt, terwijl die er helemaal niet is. Elke keer opnieuw is dat effect echt betoverend.

Daarnaast is ook de stad Ostia Antica die ik zopas al vernoemde een echte aanrader. Het is een van de best bewaarde Romeinse steden in Italië, en een erg fijne ervaring voor toeristen. Je kan zomaar langs alle archeologische opgravingen wandelen, echt spectaculair. Je voelt je een ware ontdekkingsreiziger.

Dat klinkt inderdaad prachtig, bedankt voor de tips! Jij geeft les in de eerste graad. Je hebt aan de leerlingen met

wie je vertrekt dus al enkele jaren geen les meer gegeven. Hoe is dat voor jou?

Dat ervaar ik als iets enorm fijns. Je krijgt de leerlingen binnen terwijl ze nog maar net de kindertijd ontgroeid zijn, en wanneer je ze dan terugziet op Romereis zijn het jongvolwassenen geworden. Dat is oprecht een fijn weerzien. Bovendien leer ik de leerlingen in de eerste graad over een heel aantal van de toeristische trekpleisters die we nu bezoeken, zoals het Colosseum, het Circus Maximus, de Zuil van Trajanus. Het is dan extra leuk om die zaken daadwerkelijk te kunnen tonen aan de leerlingen. Elk jaar opnieuw is de Romereis een enorm fijne ervaring!

Anna Bloemen

SCHAKELTJES

Fysica Olympiade

We feliciteren Robin Berger uit 5WEWI met zijn mooi resultaat tijdens de tweede ronde van de Fysica Olympiade. Hoewel onvoldoende voor een plaatsje in de finale was dit wel het beste resultaat van alle deelnemende vijfdejaars aan deze 2e ronde.

Wiskunde Olympiade

Zes leerlingen hebben een plaatsje in de 2e ronde van de Wiskunde Olympiade (JWO/VWO) kunnen bemachtigen. Proficiat aan Elliot

SCHAKELTJES

SCHAKELTJES

Buelens (3GRLA), Robin Berger (5WEWI), Mehdi Menssouri (5WEWI), Roman Vannieuwenhuyse (6GRWI), Simon Van Ossel (6ECWI) en Maarten Vandecasteele (6LAWI).

SPC-quiz

Op vrijdag 10 maart organiseerden we ten voordele van de Amsterdamreis en de eindejaarsreis een quiz op onze school. Meer dan 40 teams bestaande uit (oud)leerlingen en sympathisanten deden mee. Het werd zo gezellige dat er al sprake

SCHAKELTJES

SCHAKELTJES

is van een tweede editie volgend jaar in februari.

Faalangst

Het oudercomité organiseerde in februari een boeiende lezing over faalangst voor ouders, leerlingen en leerkrachten. Annelies Van den Heede gaf inzicht in thema's als stress en perfectionisme en tips en tricks om faalangst te herkennen.

SCHAKELTJES

LIEF & LEED

Geboortes

16/12/2022

Rozanne Blancke, dochtertje van Bram Blancke (lkt) en Wanda Lauwers (oud-lk)

Overlijdens

01/02/2023

Michel Govaert, oud-leerling en echtgenoot van Frieda Van Den Bossche (oud-lln)

INFORMATIEF

Tom Leman en Anko Goossens tonen hun ondernemerszin met de opening van de WINOW BAR

Tom Leman en Anko Goossens, die allebei in 2015 op SP afstudeerden in de afdeling Wetenschappen-Wiskunde, openden eind januari aan het zwembad van Dilbeek de WINOW BAR, een gezellige eet- en drankgelegenheden. "Ondernemen als zelfstandige heeft altijd in ons bloed gezeten", klinkt het enthousiast. "Hier gaan we echt voor."

"Ik heb eerst mijn diploma industrieel ingenieur behaald", vertelt Tom. "Daarbij lag de nadruk vooral op de elektromechanica en de automatisering. Voor mijn vrij innoverende thesis werd ik zelfs beloond met een bijzondere prijs, de Solvay Award. Ik miste echter na mijn studies toch wat economische kennis, zodat ik besloot om nog een bijkomende master in de

bedrijfseconomie voor mijn rekening te nemen. Intussen was ik al als functioneel analist tewerkgesteld bij KBC Bank & Verzekeringen. In mijn tweede thesis had ik het dan vooral over een nieuw betalingssysteem, waarover ze bij de bank heel enthousiast waren. In zoverre

dat ik heel recent een nieuwe functie als teamleader betaalverkeer kreeg."

"We zaten in Gent samen op kot", vervolgt Anko, die na de humaniora de studies bio-ingenieur startte. "In die periode was ik als jobstudent al actief in de autowasserij.

Ik voelde me zo goed in die branche dat ik na mijn studies het bedrijf Sanzo oprichtte, een mobiele ecologische carwash, waarbij een minimum aan water wordt gebruikt. Dat is dan verder uitgebouwd naar algemene cleaning van bedrijven, kantoren en horeca. Ik heb ook nog een paar jaar les gegeven, eerst in Molenbeek en vorig schooljaar in ons eigen college. Maar het werk als zelfstandige trok me meer en meer aan. Zo was ik ook met een paar vennoten betrokken bij de oprichting van een koerierbedrijf, dat leveringen verzorgt als onderaannemer van het Zweedse bedrijf Budbee. Ook hier werken we met een behoorlijk aantal studenten."

Dat beiden nog meer ondernemersbloed in hun aderen hadden, werd duidelijk toen ze samen op kot zaten en via hun webshop een wijnbox lanceerden. Beiden hadden immers al lang een bijzondere passie voor wijn. "Heel wat mensen zijn verlekkerd op wijn zonder er echt veel over te weten", benadrukt Tom. "Beter dan

die mensen een wijncursus voor te stellen, voegden we aan die box een interactief wijnspeel toe. Na verloop van tijd waren alle dozen uitverkocht en dachten we aan een tweede editie. Jammer genoeg waren omwille van covid en de inflatie de productiekosten zo hoog opgelopen, dat we naar iets anders uitkeken. Meer bepaald in de richting van de horeca, waar ons hart eigenlijk altijd al heeft gelegen. En die opportuniteit bood zich plots aan toen we de bar van het gemeentelijk zwembad in Dilbeek konden huren en uitbaten. Ons dossier met onder meer een stevig uitgewerkt business- en financieel plan telde wel twintig pagina's. Meer dan voldoende om de concessie in handen te krijgen."

"We hebben dan het hele pand overgenomen, inclusief alle vaststaand materiaal. We gingen vervolgens op zoek naar een gerant, die we konden ontlasten van alles wat met het financiële en de rentabiliteit te maken had. Met daarbij ook nog flexijobs en jobstudenten, een tiental

in het totaal, zijn we er dan in geslaagd om vandaag de dag het geheel mooi draaiende te houden. Mensen kunnen bij ons niet alleen gezellig iets drinken, er worden vandaag de dag ook lekkere maaltijden aangeboden. Zo ontwikkelden we samen met onze kok aan de hand van een geheim recept onze eigen originele WINOW spaghettisaus. We willen immers naast de bezoekers van het zwembad ook vele andere mensen warm maken voor de WINOW BAR. Onze locatie is daarenboven uiterst geschikt om verjaardagen en andere feestjes te organiseren. Tegen de zomer zal trouwens ons terras eveneens operationeel zijn." En dus, iedereen is hartelijk welkom. Plaats van afspraak: Beeldhouwkunstlaan 1 in Dilbeek.

Willy Goossens

SPORTIEF

Firat Copur wil in judo de zwarte gordel veroveren

De bruine gordel heeft hij al, de volgende stap is de zwarte gordel. Firat Copur, leerling van het zesde jaar Wetenschappen-Wiskunde, is helemaal in de ban van de judosport. Dit jaar zet hij zijn aspiraties een tijdje opzij omwille van de studies, maar de ambitie om ooit op nationaal vlak te schitteren, is intact gebleven.

“Ik werd vroeger nogal eens gepest op school”, start Firat zijn verhaal. “Daarom vonden mijn ouders het opportuun om me wat meer zelfverzekerd te maken door mij in te schrijven in een club waar een gevechtssport werd aangeleerd. Zo belandde ik al vrij jong bij de judoclub van Ganshoren. Hun opzet was geslaagd, ik kon plots veel beter opkomen voor mezelf. Na enkele maanden training was ik uiteraard al in staat om wie dan ook eens tegen de grond te gooien. En dat

maakte toch wel indruk op mijn leeftijdsgenoten.”

“Het eerste wat je echt goed moet leren, zijn trouwens de val oefeningen, zowel achterwaarts als voorwaarts en zijwaarts. In het jargon worden ze ukemi genoemd. Geleidelijk aan worden vervolgens de specifieke worpen en grepen aangeleerd. Elke training start

uiteraard met een degelijke opwarming. Daarna staat het drillen met een partner op het programma. Vervolgens wordt er aan de gevechten op de grond gewerkt, om ten slotte de staande technieken te oefenen met partner. Zelf maak ik tijdens een gevecht gebruik van een mix van beenworpen en heupworpen. Liefst win ik uiteraard een wedstrijd met ippon, dan moet je je tegenstander met de beide schouders tegen de tatami blokkeren. Het gevecht is dan meteen ten einde. Een andere mogelijkheid is tweemaal uitpakken met wazahari, waarbij één schouder tegen de grond geklemd wordt. Ook dan word je als overwinnaar uitgeroepen.”

Toch geraakte Firat op een bepaald ogenblik in vertwijfeling om met zijn sport nog verder te doen. “Inderdaad, op een dag

wilde ik ermee stoppen. Ik vond het gamen plots veel leuker. Mijn vader moest me in die tijd iedere keer weer overtuigen om naar de training te gaan. Gelukkig maar, want na verloop van tijd was ik weer helemaal in de ban geraakt van deze prachtige vechtsport. Toen ik vijftien was, betekende judo voor mij plots veel meer dan de kunst om me efficiënt te verdedigen. Nee, ik wilde er echt wat van maken en kreeg meer en meer zin om me in competitie te gooien. En met succes: op het provinciaal kampioenschap van Waals-Brabant legde ik beslag op de derde podiumplaats.”

“In plaats van de ene wedstrijd na de andere op mijn actief te plaatsen, besloot ik vervolgens me een volledig jaar aan de training te wijden. Het vele oefenen wierp zijn vruchten af. Vorig jaar pakte ik op datzelfde regionale kampioenschap goud met als gevolg dat ik mijn ticket binnen had voor de nationale kampioenschappen in Tiel. Op dat BK kwam ik na twee overwinningen in de finale tegen Augustin Brandi uit,

een judoka uit Charleroi, die echter over een pak meer ervaring beschikte. Het werd uiteindelijk zilver in de categorie U18. Toch nam ik die zilveren medaille met gemengde gevoelens aan. Ik was echt ontgoocheld, omdat ik drie foutjes had gemaakt in een gevecht dat ik eigenlijk volledig gedomineerd had.”

“Die lijn heb ik dit jaar jammer genoeg niet meer

kunnen doortrekken. De late trainingsuren pasten echt niet meer in mijn schema”, aldus Firat, die vorig jaar de overstap maakte naar het team van Poseidon in Woluwe. “Ik besloot om hoe dan ook op dit ogenblik mijn studies niet te verwaarlozen en nog slechts heel sporadisch de judotraining te volgen. Ik blijf echter aan mijn conditie werken. Ik ga nu naar de sportschool om er vooral de focus te leggen op kracht en mobiliteit. Ik weet echter dat ik me op een dag weer helemaal aan judo zal wijden. Mijn judo-honger is immers nog lang niet gestild. Op dit ogenblik heb ik de bruine gordel in mijn bezit. Het is de bedoeling dat ik ooit de zwarte gordel, de hoogste in het lijstje, zal dragen. Die krijg je echter niet zomaar op basis van de wedstrijden. Die kan je pas halen via een soort examencommissie. Maar dat is niet alles. Ik droom ervan om over een paar jaar in de categorie U21 de nationale titel te pakken.”

Willy Goossens

CREATIEF

Op zoek in New York

Sinds ik het boek gelezen heb van Olivia Laing - *The Lonely City* - wou ik een reeks maken over leven in New York City. Wat betekent het om eenzaam te zijn en hoe gaan we verbinding aan met andere mensen? In haar boek onderzoekt Laing de relatie tussen stad, eenzaamheid en creativiteit maar vooral de verhouding tot een ander. Ik vond veel van mijn eigen ideeën uit mijn fotografisch werk doorheen haar essay. Mijn thematiek draait vooral rond de intimiteit tussen fotograaf en onderwerp, hoe deze tot stand komt en welke rol een camera hierbij speelt. In 2019 publiceerde ik mijn eerste fotoserie in de vorm van een boek genaamd 'Personal Collection' waarbij ik mijn vrienden en andere geliefden in beeld bracht. Hier gaat het vooral over de impact van tijd en herinnering

op een groep mensen en hoe deze wel of niet verandert doorheen de jaren. In 2021 was er mijn tweede boek *Come Closer* waarin ik mijn intieme relatie gedurende vijf jaar in beeld bracht. Over dit werk werd een artikel geschreven in *De Standaard*, waarin de schrijver Stefan Vanthuyne dieper ingaat op

snapshotintimiteit en het effect van cameragebruik in de relatie tussen twee personen.

Na het maken van deze twee vrij persoonlijke werken, voelde ik vooral de nood om mijzelf eens uit mijn comfort-zone te plaatsen en mensen te fotograferen die ik niet ken. Met deze ingesteldheid ben ik vertrokken naar New York City, een veerkrachtige stad bekend om haar superdiversiteit.

Gedurende deze drie maanden ben ik vooral op zoek gegaan naar mensen die bereid waren zich te laten portretteren in hun slaapkamer. Deze beelden maakte ik met een 6x6 middenformaat camera. Daarnaast volgde

ik dezelfde personen buiten hun woonplaats, vaak in combinatie met anderen of onderweg naar ergens. Deze beelden maakte ik met een 35mm point and shoot camera. Het verschil tussen beide is dat de camera die ik bij hen thuis gebruikte een trager proces vraagt om de foto te nemen. De 35mm

camera daarentegen is heel erg compact waardoor deze zo goed als niet opvalt wanneer ik een foto neem. De combinatie tussen beide geeft een soort sfeer weer van eenzaamheid en legt de zoektocht naar verbinding vast.

De mensen die ik fotografeer zijn allemaal queer. Er is een groot verband tussen eenzaamheid en de zoektocht naar connectie bij hen, waarbij safe spaces in een stad een grote rol spelen. Ik onderzoek dit nog verder en probeer mijzelf als persoon hierin te verwerken. Maar dat is iets wat zich verder zal ontvouwen bij een volgend bezoek aan de stad. Ik ben zeker van plan om meermaals terug te keren en verder te werken aan dit project, het is nog maar het begin. Fotografie is voor mij grotendeels een zoektocht: lezen, fotograferen, (dagboek) schrijven en verder onderzoeken.

Dinaya Waeyaert

RETROSPECTIEF

Met passie

Na een interim in St. Lutgardis Oudergem begon Greet Pas in 1979 als lerares LO op het Sint-Pieterscollege.

Het college liet sinds 1975 meisjes toe en in de hogere cyclus had men dus ook een vrouwelijke leerkracht LO nodig, want alleen vrouwelijke leerkrachten mochten toen aan meisjes lesgeven.

Tijdens het VSO (vernieuwd secundair onderwijs) stond Greet ook enkele uren in het eerste jaar voor de complementaire activiteit sport.

Op een winterse dag, toen er een dik pak sneeuw lag, besloten we met de leerlingen te gaan langlaufen in het jeugdparc. 's Middags werden de ski's en schoenen opgehaald in de sportwinkel en in haar Volvo break gepropt. De leerlingen

konden hun ogen niet geloven en beleefden een ongelooflijke namiddag.

Greet ging enthousiast mee op uitwisseling met de leerlingen van het vierde jaar naar Tsjechië.

In Tabor bezocht ze het parcours van het WK veldrijden en was verbaasd dat het terrein maar zo klein was.

Greet was (eerst samen met Daniëlle Caenen) de drijvende kracht achter het project ZUIDDAG.

leder jaar werd er een land in ontwikkeling in de kijker gezet.

Samen met enkele collega's zocht ze contactpersonen en sprekers, organiseerde ze workshops en zorgde ze voor de decoratie en bloemen. Alles altijd tot in de puntjes afgewerkt.

Om de tweedaagse af te sluiten werd een toepasselijk gerecht gezocht, eerst thuis uitgebreid getest en pas dan samen met collega's en leerlingen bereid voor alle deelnemers van het zesde jaar.

Er zijn nu nog leerkrachten die deze recepten gebruiken.

Ze zong graag en was ooit een van de vier achtergrondzangeressen bijeen optreden van de leerkrachten tijdens MUZAVO (het freepodium met muziek, zang en voordracht). Het nummer Sh-Boom was een instant hit en werd zelfs opgenomen.

Volleybal was haar favoriete sport. Eerst speelde ze lang in competitie waar ze een gedreven spelverdeelster was met een snoeiharde opslag. Nadien bleef ze recreatief sporten en de laatste jaren was ze aan de slag als coach.

Ook tijdens de bijscholingen LO en redder was haar inzet tomeloos.

Toen Greet in 2017 op pensioen ging, zat ze boordevol plannen.

Ze had eindelijk wat meer tijd om voor de vier kleinkinderen te zorgen en samen met haar man met de mobilhome te reizen. Greet hield ervan om reizen uit te stippelen en uit

te werken. Zij was altijd al de persoonlijke reisgids van de familie geweest.

De creatieve duizendpoot hield ook van breien, volgde een naaicursus en maakte kleren voor zichzelf en de familie.

Maar begin 2021 werd ze ziek en in juli 2021 kreeg ze het harde verdict te horen: pancreaskanker. Na de eerste schok besloot ze met al haar energie en haar gekende strijd lust terug te vechten. Een hele reeks operaties en behandelingen volgden, ze bleef altijd positief denken maar de strijd was te ongelijk en op 14 november 2022, kort voor haar 65ste verjaardag, overleed onze collega, vriendin.

Greet was een fantastische collega, door iedereen gewaardeerd omwille van haar inzet, hulpvaardigheid en loyaliteit.

We gaan haar heel hard missen.

Lieve Coenen

PRODUCTIEF

Shake it Peregrinus!

In één van de vorige nummers van Schakel werd al melding gemaakt van de unieke buitenkans die onze leerlingen krijgen om een wetenschappelijk experiment mee te sturen met de eerste vlucht van Ariane 6. Voor het eerst in Europa brengen leerlingen uit het secundair onderwijs een toestel (dat Peregrinus, dwz. 'reiziger' gedoopt werd) in een baan om de aarde. Voor de technuten: hoogte 580km, inclinatie 63°, omlooptijd 96 minuten.

Maar voor het zover is, moet er nog heel wat gebeuren: de schakeling moet voldoende geminiaturiseerd worden, de data moeten gecodeerd worden en doorgestuurd via het Iridium satelliet-netwerk (het college heeft immers geen grondstations verspreid over de gehele wereld), en vooral: er moet getest worden!

SP.Acers Alexandra Hendrickx (5MTWE) en Tristan Petit (6WEWI) helpen bij de vibratietests van Peregrinus op de campus van de KMS in Brussel

Letterlijk alles moet getest worden zodat we kunnen bewijzen dat we bovenal de Arianeraket niet in gevaar brengen, maar ook dat onze Peregrinus de lancering zal overleven. En dat is niet zo simpel, want een opstijgende raket trilt. HARD. Héél HARD.

En dus trok een delegatie van ons college naar de Koninklijke Militaire School (KMS) in Brussel, waar Peregrinus op de triltafel werd gelegd en op elk van de drie assen aan intense vibraties werd blootgesteld. En met succes: alles bleef netjes op z'n plaats en de respons van de Peregrinus-hardware was meer dan bevredigend! Alweer een stapje dichterbij het doel!

Wordt zeker nog vervolgd, maar wie wil zien hoe het eraan toeging, kan een kijkje nemen op:

https://www.youtube.com/watch?v=TelkY8dHM_E&t=3s

<https://www.youtube.com/watch?v=U6ebjuWBYlc&t=27s>

Hoeveel maal zou Pythagoras, die brave Griekse wijsgeer, zich al niet in zijn graf hebben omgedraaid? Hij die eeuwen voor onze tijdrekening al beweerde dat de kosmos zou geordend zijn door een goddelijke harmonie, die op verhoudingen van getallen berustte. Zo zou onder meer de vereniging met God plaatsvinden door middel van de wiskunde. De brave man moet zich intussen al dood geërgerd hebben aan die leerlingen die zijn ingenieus bewijs ten voeten uit verkracht hebben.

Zijn zo sublieme stelling kreeg zelfs een ordinaire bijnaam van 'ezelsbrugje'. Wie in zijn schooltijd niet over deze wiskundige brug geraakte, werd namelijk geacht een ezel te zijn. En daar kon Pythagoras best inkomen. Generaties lang heeft hij standgehouden, ondanks de moderne wiskunde, ondanks het almaar vernieuwende onderwijs. Men

graaft die man zomaar niet onder. Miljoenen leerlingen gingen gebukt onder het juk van zijn stelling. Krakende banken en vergeelde schriften zijn nog de stille getuigen van al dat doorstane leed.

Pythagoras kent nog zijn jaarlijkse feestdag, de dag van het proefwerk wiskunde. IJverig krommen zich de ruggen van de leerlingen, pennen krassen ononderbroken heen en weer. Ze hebben allemaal hun lesje geleerd, behalve dan Jan, die lak had aan het hele gebeuren en vond dat er belangrijker dingen waren dan die rechthoekige driehoek. Voor hem hoefde dat allemaal niet. Zijn blik glijdt tergend traag over de zoldering en de muren alsof hij hulp verwachtte van een of andere geest. Maar dan begint ook hij te schrijven, korte fragmentjes steeds weer onderbroken door een verzuchting naar de vloer.

CURSIEF

Het Ezelsbrugje

De leraar, die zijn pappenheimers kent, vindt het hele ritueel toch maar vreemd. Dan begint ook hij naar de zoldering te staren, naar de muren, naar het venster. Na een tijdje wil hij de schermutselingen toch maar eens van dichtbij bekijken. Er was blijkbaar iets aan de hand met de tegels. Pienter was hij wel, Jan. Het hele bewijs had hij op de vloer neergeschreven. "Ik wilde Pythagoras echt geen geweld aandoen", bekende hij meteen. Zijn hele leven lang heeft hij die frustratie met zich meedragen als een onafwendbaar juk. Over het brugje zal hij nooit geraakt zijn. Aan zijn kinderen zou hij later grootmoedig bekennen: "vader kon alles, behalve...". Juist. In een rechthoekige driehoek is het kwadraat van de schuine zijde gelijk aan de som van de kwadraten van de rechthoekszijden. Of niet soms?

Willy Goossens

